

5. NALIEHAVÉ VOLANIE

Rockovú skladbu čosi prerušilo. Nevenoval tomu pozornosť. Až po čase, keď šum nedal pokoja. Ako komár v skorých ranných hodinách, keď sa bežný smrteľník ešte len obracia na druhý bok.

Odkiaľ sa rušivé zvuky ozývali? Od rieky po pravici či od vysokých topoľov, ktoré mu naľavo salutovali ako nastúpení vojaci? Obzrel sa. Žeby to šlo zozadu od čističky odpadových vôd? Alebo nebodaj robili čudný hluk skupinky ľudí v parku? So slúchadlami v ušiach postupne menil svoje tempo z behu do klusu, až napokon iba kráčal a obzeral sa.

Milan Vrchný zastal. Z uší si vybral hrajúce štuplíky. Reznújúca melódia slabla, až ju voda pohlušila úplne. Milan stál na mieste a hrud' sa mu vzpínala. Na lysine sa mu odrážali slnečné lúče a po spánkoch mu tancovali žily. Hlavu mal vykrútenú v smiešnej grimase. Registroval hlasnú ríavu, kdesi v pozadí sa do toho pridával štebot vtáctva, vzdialené zvuky z parku a premávka mesta. Nič disharmonické ani otravné. Bol presvedčený o tom, že počul čosi hlasné. S pridvihnutým obočím a otvorenými ústami iba tak stál.

„Pomóc!“ ozvalo sa náhle spredu.

Práve očami skenoval park, zaujali ho ľudia, ktorí sa tam neprirodzene pomaly a v skupinách prechádzali hore-dolu, keď sa ozval krik. Vykrútil hlavu vpred.

Zaujato sa vydal za zvukom. Telo sa mu naplo. Tielko obkresľovalo jeho výraznú hrud' aj tehličky. Spomedzi tenkých ramienok mu trčali široké ramená, z ktorých vyrastali päťprsté lopaty. Popri behu skrútil káblik od slúchadiel a strčil si ho do teplákov.

„Bože, pomóóc!“ Výkrik zaznel znova, tentoraz o čosi hlasnejšie. Milan viedol internú dilemu, či už bol bližšie k zdroju, alebo len niekto potreboval pomoc čoraz zúfalejšie.

Pridal do kroku, mohol si to dovoliť. On totiž, na rozdiel od mnohých ďalších športovcov, nikdy nevynechal tréningovanie nôh. Aj stehná a lýtko mal vypracované a krátkymi teplákmi ich ukazoval svetu. Napriek jeho kondícii mu bolo teplo. Nečudo aj, síce bol len koniec mája, no už tak pieklo, že z toho bola suchá aj sama voda v rieke. Slnko spaľovalo kožu zaživa. On sa natieral krémom, vďaka čomu jeho pokožka nadobudla priam južanské odtiene, ale teplo mu bolo aj tak. Milana píchalo v oboch nohách, na hrudi cítil ťažkú bolesť, už mu totiž pomaly mal končiť klasický okruh, dokonca tretí raz, ale zúfalé volanie o pomoc ho hnalo vpred.

V rýchlosti si pretrel čelo uterákom, karabínkou pripnutým o čierny batoh na chrbte, a vytrvával v tempe.

Hlas zreval, akoby bol na pár krokov od neho. „Pomóóc, pomóóc!“

Práve opisoval dráhu kľukatiaceho sa chodníka, spolu s ním sa hadil aj breh rieky. Bežne by sa pristavil a obdivoval prúd vody, fascinovalo ho, ako naráža o kamene a ako so sebou z diaľky berie rôzne predmety. Dokázal minúty stáť, pozorovať, relaxovať a vnímať vodnú masu, ktorá tiekla na kilometre

ďaleko. A uvedomoval si pri tom ľudskú zanedbateľnosť. Teraz si rieku nevšímal. Sústreďoval sa na volanie o pomoc. Zastal uprostred asfaltového chodníčka iba pár metrov od mosta pretínajúceho rieku. Spoza hrdzavejúceho mostíka tušil ono prosebné kvílenie. Započúval sa, v tvári sa mu zračila neistota.

„Poom...“

Len čo hlas stíchol, Milan vyštartoval ďalej. Netušil, čo sa stalo, ale bolo viac než isté, že niekto mal naozaj poriadny problém. Dokonca mohlo ísť o život.

Spravil štyri posledné dlhočizné kroky, už bol na dosah schodíkom vedúcim na most. Svaly na celom tele mu skuvínali, pľúca sa vzdávali, srdce pumpovalo azda posledné zvyšky krvi. Tri schody vyskočil na jeden šup a ocitol sa na asfaltovej ceste obsypanej drobným kamením.

Hodnú chvíľu bolo ticho. Milan sa chytil za hrud' a fučal, nevedel ani premýšľať.

Prešla minúta, prosebný krik sa stále neozýval. Díval sa na druhú stranu rieky, za most. Počul a cítil iba tlkot vlastného srdca a sústreďoval sa na správne dýchanie. Snažil sa upokojiť. Schladiť si hlavu. Spomaliť tep. V myšlienkach sa obracal na hlasy inštruktorov zo seminárov respiračných cvičení.

Polo krokom, polo klusom sa vydal na druhú stranu mosta. Zastal. Za jeho chrptom viedla vozovka smerom do mesta, do civilizácie. A pred očami mu most vyúsťoval na niekoľko súkromných pozemkov roztrúsených v okolí kopy pneumatík, najväčšej nelegálnej mestskej skládky.

Nahol sa cez hrdzavé zábradlie a pozrel do rieky, či náhodou nezazrie nejaké telo, ktoré by sa mohlo topiť, no žiadne nevidel.

Tak ako na jednej strane rieky viedol upravený chodníček pre cyklistov a peších, tak na druhej strane rieky bola iba krivolaká prašná cesta, po ktorej už žiadni cyklisti a bežci nechodili.

Tu bol kraj mesta, periféria, kde malo iba zopár ľudí svoju dielňu, garáž či záhradku na víkendový relax pri rajčinách.

Po prašnej ceste sa od záhrad spomedzi aleje stromov a krov vyrútilo čierne auto s matnými sklami.

Milan inštinktívne odhopkal vzad, vodič ho takmer zotľal. Prach sa rozvíril po celom moste, auto prudko zabrzdlilo a zabočilo, pokračujúc cestou ku garážam. Od mosta, od civilizácie, od Milana.

Ten sprvu stál ako obarený. Hodnú chvíľu nevedel, čo má robiť. Bol zmätený. Nemohol si byť istý, že auto nejako súvisí s krikom, no na druhej strane mu takéto auto v tejto časti mesta a takto sa náhliace prišlo viac než podozrivé. Pripadalo mu však trúfalé a nelogické len tak na pešo prenasledovať bláznivého šoféra. Nikdy by ho nebol dohnal, navyše s krikom naozaj nemusel mať nič spoločné. Vybral sa teda za mostom doľava, k záhradkám, odkiaľ tušil, že krik od začiatku prichádzal.

V diaľke sa po rozvírenom prachu šuchtal krívajúci muž. Jednou rukou si pridržoval nohu, z ktorej mu po roztrhaných nohaviciach tiekla krv, a druhou sa načahoval vpred, akoby chcel lapiť motýľa. Do Milanových uší sa ako mátohy prikradli stonavé vzlyky. Najprv mu napadlo, že práve on volal o pomoc. Až potom si vyjavil ženský krik.

Muž v pestrofarebnej košeli sa snažil utiecť, aj keď vo výsledku len bolestivo kráčal pred ťarbavým hlúčikom piatich ľudí, ktorí ho pomaličky doháňali. Skupinka sa vynorila spoza stromu až niekoľko sekúnd po ňom a vtedy ich Milan spozoroval. Tvárou mu preblysol des. Rozbehol sa a vydal sa mužovi na pomoc. „Dajte mu pokoj! Héj!“

Dvaja zo skupinky, tí najbližšie k nemu, chniapali rukami, zatiaľ čo zvyšní traja vzadu len gánili a vrčali. Kľzavým krokom sa približovali a načahovali ruky-nohy. Jeden z prednej